

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEDNIK

BOD. VI.

ZAGREB, 24. LIPNJA 1951.

BROJ 86.

UČITELJA PREPOZNAVaju ISKRENI TRAŽitelji

Spasitelj je ljubio svoje prijatelje. A oni su od Njega primali onolike njuje Njegova ljubavi, za koliku su bili rasporeženi. Za to nam sv. Evandželje daje lijepe primjere. Spasitelj naime izričito naglašuje te-meljno načelo duhovnoga života, kad kaže: "Svakomu, koji ima, dat će se, i obilježit će; a od onoga, koji nema, i ono, što ima, uzeť će se" (Mt. 25, 29).

Stupanj dake dobre volje odlučuje u većoj ili manjoj količini Božje milosti i prijateljstva. Sto je u Alpama gorsko jezero dublje, šire i mirnije, to se većma u njemu odražuju kregovi sa svojim zelenim obroncima i snijejčnim glavicama.

Majka Božja je uvijek u svojem Djelatu gledala Božanstvo i klanjala Mu se. I nijednoga časa nije se pokolebala u svojoj vjeri i svojoj ljubavi. Slike Majke Božje daju nam nasuštavljati, kako su se kod Nje u jedna osjećaj stopile mlađa majčinska ljubav i vrata pobožnost.

Kad je pak kasnije Dječak Isus počeće održavati blago nebeske mudrosti, da se doista zaklada nemoc ljudskoga razuma. Marija na-ma i Josip nisu razumjeli mnogo riječi Izraziši su svoju brigu i žalost zbog toga, što im se Isus izgubio u hramu u Jeruzalemu i oni Ga tje-skobne tražili: "I reče im: Zašto ste me tražili? Niste li znali, da meni treba biti u onome, što je Oca mo-ga?" Ali oni ne razumješe riječi, koju im reče. I sida s njima i dove u Nazaret. I bio im je poslušan. I Mati je Njegova čuvala sve dogadjaje ove u Srec svome. A Isus je napredovao u mudrosti i u dobi i u milosti kod Boga i kod ljudi (Lk. 2, 48-52).

I premda nisu Marija i Josip razumjeli riječi ovih, ipak su ih s ljubavlju čevali u srca svojim. Nisu daleko odbacili riječi Božje mudrosti. Nisu dvojili. I nisu dopustili, da im se dana nijehu svržu i vratiču tju-bav. Sjemenjka zrna padaju na pledno te i klijui polagano i rastu sve do savršenijeg razumijevanja. Pa i u vrijeme gorskog trpljenja i sramotne smrti Svoga Sina Marijinu vjeru nije pretrpjela ni najmanjega potres. Zato se i ljubav Kristova i milost Božja razlikovala u Njegovu Srca neprekidno i u potpunom opsegu.

U dulama pak ostalih prijatelja Boga-Čovjeka nije to bilo tako. U njima nije uvijek bio svjetli sunčani dan. U njima su se genili često oblacii sumnja i oklijevanja tako, da su ne prestavljano izmjenjivali oblaće i sunči u svjetlu u vjerskom životnom pogledu. Pa i njihova je ljubav i vjernost pokazivala mnogostruku ja-ku preusmjerenje. Posjedica pak toga je bila to, da im je blažena samosvi-jest: Bili prijateljem Boga-Čovjeka, bivala iz dana u dan sve slabija, a

često kao obamira počivala u naj-dubljoj dubini njihove duše.

Jedan dragocjeni prikaz, kako se život duše prijatelja Kristovih uk-ljučuje i pridružuje Njemu, daju nam Isusova ukazuwanja poslije Nje-gova uskrasnula. Nakon toga je na-mo bilo tijelo Isusova preobraženo. Židovi Ga više nijesu vidjeli. On je bio vidljiv samo onim dušama, koje su u Nj vjerovali i ljubile Ga. Njima je On bio poznat i lasan u onom stupnju, u kojem je bila jaka njihova vjera i ljubav. Tako to biva i s prijateljstvom Boga-Čovjeka. Ono se prilagođuje različitim stup-njevima unutarnjega života. To većma se naime očituje ljubjevitost i punjava Kristova prijateljstva u jednoj duši, što je veća njezina ču-dorednost, ristčost, poniznost, bratska susretljivost, čežnja za boljim i višim životom. Tu većma njima pro-tice riječka jačajuće i okrepljujuće milosti.

Marija Magdalena vidje Spasitelja u vrtu na uskrsnuo jutro, gdje je bio u grobu položen. Nije prepozna-la glas ljubljenoga Učitelja. Mislija je, da je vrtlar. Ovo je jedna napadna činjenica. Njoj treba potražiti uzrok u tom, što Marija Magdalena nije mogla vjerovati u uskrsnuo Spasiteljevo, jer je vidjela prazan grob i Andela gdje sjedi na grobu. U njezinou se duši pojavio tražak sum-

nje i oklijevanja, pa si nije mogla predstaviti nepomučenu sliku Us-krsnuloga.

Spasitelj je morao, da izreče i drugu rečenicu prije nego li Ga je prepoznao. Kad je izrekao njezinu ime, metnuo je u te riječi toliko srdačnosti, da su one pale u njezinu dušu kao vatra i raspliale su svijetli plamen vjere i ljubavi. U tom času su raskine zastor, koji je visio na njezinim očima i ona prepozna Učitelja.

Bilo je to ovako. Marija Magdalena je poslije uskrsnula Isusova pla-kala nad praznim Njegovim grobom. Ukaže joj se Isus i reče: "Zen, što placiš? Koga tražiš?" Ona mislići, da je vrtlar, kaže mu: Gospodinelj ako si Ga ti odnio, kaži mi, gdje si Ga metnuo, i ja će Ga uzeti. Reče joj Isus. Marija! A ona obazrevi se de-koje Mu je hebrejski? Našoni to znati. Učitelju moji! Reče joj Isus: Pusti me, jer još nisam užasno k-Occu-savome. Nego idu k mojoj braći i reci im: Uzamam k Oči tvoru-mi k Ocu-vašemu, k Bogu svomu i k Bogu vašemu. I otide Marija Magdalena i javi učenicima: Vidjela sam Gospo-dina i ove mi je rekao (Iv. 20, 15-18).

Tako lako prepoznavaju Gospodina, koji Ga iskreno traže kao Marija Magdalena.

MOJE POUZDANJE

I.
Strat me bije,
Grijeh vije.
Oko mene
Crne sjene.

II.
Svud je mrak,
Cral trak
Tog paklenog
Duha strašnog.

III.
Svijetli si
Meni Ti,
Isusa blago,
Sreće mi dragoi

IV.
Spasi me,
Ne daj me,
Ti pouzdanje,
Moje ufanje!

V.
Pobjedof
Svjetski
Te Deum!
O radost!

Prvopričesnicima

Prije put primisimo velikog Boga. O, gledajte nas sumo, vi, odrasli ljudi, Kako oči slaju, kad je Krist u grudi! Sto gledate danas? Sto ate duble pali, To je stje kađe kod nas nešto motrit stali: Nevinost bijela, u zelenoj dobi, Čijelo naše selo za sebe predobj! Mnoga majka i žena iz povorka skoči, Poljubac nam žarki utisak med oči. Pod posmjehom sunca svaka trewka crvate,

Opojno mirislo maština i los, Ljiljani i ruže, Kriste, cvana za Te, Ti si naše sunce. Pod zrakama Tvojim, S ilijanom u ruci, pred oitarom stojim, O, gledajte nas danas, vi, odrasli ljudi, Umorna i jadni, Sunca i sreće gladni, Kako Hec blista, Kad je dula čista, Kad je Krist u grudi... O, nebeski dane, da nam vječno tražaj, U tmavi života da ho sunce staja!

"K Tebi, Gospode, vj-
zen, Bože moj, ne daš
da bidi bio kao oni, koji
plase u grobe"

(Pra. 31,1)

iz Učesa donosiće se. Hina

POTREBA VJERE

Da je vjera potrebna ne samo za sa-vršeni život, nego i za spas duše, tako je jasno, da to jedva treba dokazivati. Najprej što se tiče spaša duše, to nas uvjera Krist, vječni Isuš. Tko vje-ruje i pokrslj se, spasti će se, a tko ne uvjeruje, osuditi će se. Sv. Pavlo na-glavljuje potrebu vjere riječima: Bez vjere nije moguće ugodi Bogu. Tko želi doći Bogu, mora da vjeruje, da On postoji i da nagraduje one, koji Ga traže. Iz toga s pravom zaključuje sveti Augustin: Vjera je potčetak našeg spasenja. Bez nje ne može nitko biti ubrojen u zajednicu djece Božje, jer bez nje ne može nitko na ovom svjetu biti milosrđe opravданja, ni u drugom vječno blaženstvu.

Isti taj crkveni Otac prikazuje vjeru kao temelj krepog života, kad kaže: Dok hvalim zgradu kreposti, mislim na temelj vjere, dok hvalim plodove do-brih djela, ukazuje mi se vjera kao njihov izvor.

Sv. Toma ukazuje na razliku između vjere i poniznosti, te kaže: I vjera i poniznost prve su kreposti, na kojima se gradi zgrada krepostog života. Poniznost ima zadaju da odstrani te duše zapreku za krepotu, a to je ono-loš, koja se protivi Bogu, a vjera ima zadaju, da nas približi Bogu prema na-vedenim riječima sv. Pavla: Tko se Bogu približava, mora da vjeruje. Ta-ko se poniznost i vjera kao temelj kreposti popunjaju.

"Nitko dakle ne može da stupi na put duhovnog života, a da nema duboko u dušu usadenu vjeru. Sv. Augustin kaže: Kuća Božja u nama treba da se temelji na vjeri, da uvis dibe po nadu, i da se završava u ljubavi."

Jos manje može da se bez vjere po-stigne savršenost života. Na stazi savršenstva sretaju nas na svakom koraku mnoge i velike poleškoće. Te potesko-će ne možemo savladati bez temeljnjeg poznavanja Boga i Njegovog Velikan-stva, bez čvrste vjere u vječnu Dobro-ću i bez prave ljubavi prema Iepoti i milini kričanskih kreposti. Ta spozna-ja Boga, koja nam dušu potiče na do-bru djelu, ne sastoji se ni u čem drugom, nego u živoj vjeri, koja rasvjet-juje naš duh jasnim sjajem. Jedina vjera pruža čovjeku stalno novu hra-nu, da može spoznati i vrhunskaravne Božje stvari, koje čovjekovoj volji daju snagu, da čini dobra djela. Zato mora svaki, kojih želi napredovati u savršeno-nosti, biti naoružan jakom vjerom. Oni ljudi u kojima ključi čisti izvor vjere, siljni su plodnom polju, na ko-jem nisu kreposti svake ruke.

Zato s punim pravom možemo pri-stati uz riječ sv. Ivana Hrizostoma: Vjera je prvi potčetak pravde, klasna točka svetosti, izvor adonosti prema Bogu i temelj postovanja Boga.

Mi treba da Boga srdačno i ustajno molimo za dar sv. vjere. Vjera je na-me po sebi na osobiti način daňači Božji, jer ovaj o višem i nadnaravnom svijetu, kojeg rasvjetljuje razum, da može spoznati nebeske istine, i o poboljšanju naklonosti vjole, da te latine pri-hvatiti. Jedno i drugo, nadnaravnua svijetlost i poboljšana naklonost, čisti su da-rovi Božji, koje name daje po milosti, a za te darove moramo moliti. A ako se radi o savršenoj vjeri, to ona ovaj i o darovima Duha Svetoga: o razumu, mudrosti, znanju i savjetu. Samo ovi darovi osposobljuju dušu, da ih može spoznati Božje stvari, da ih očuti kako su spasoносne, da sve zemaljske stvar-i smatra samo sredstvima za nebeske, da se sva svoja djela tako uđesi, da vo-di k spasenju. Svak čovjek, koji je u milosti, posvećujemo, ima te darove, svu onu našu djelotvornost. Da postanu djelotvorni i da mi po njima dodemo do savršene vjere, treba da imamo i djelotvornu milost, koju nam daje Duh Sveti i koju treba da od Njega ispro-simo.

V. NEJMELJA PO BOMOVIMA

D. VI. 1888.

Sv. Evandjeđe pripovijeda, kako je u hranu i u punstini 4000 ljudi sedam bijelova i nekoliko riba (Marko 6-8).

1. Muški narod od 4000 ljudi stola je 3 dana gladina i sedna. Neki su bili zadušeni. Gladaju i sedaju za boštanom riječi, a zaboravljaju na tjelesni glad i sedu. Kako li se mi razlijeno od toga naroda! Svi. Misa i predviđen nisu nam nikada dosta krateke, dugo sedjeti kod stola nije nam teče, makar se gozbe otigule u noć, tura za hranu i odjelo česte urekuse, a zanemaruju službu Božiju i spavanje svoje daše. O mi na zemlju toliko skovani stvorovi! Istino najprije je ljubav Božje i pravdu njegovu, a ve drugo će nam se dodati.

Zato mi je naroda, nemaju šta jesti, Isus u danasnjem sv. Evandjeđu preljubnici Gospodine i Spasitelju, ko se već za tjelesne potrebe svojih vještina tako samislo brine, kako u četvrtom samilost imati prema njihovim duhovnim potrebama! Ako Ti uđe čudo činiš, nego da ih gladne i pustiti, da ne putu ne maluku, što možemo mi od Tebe očekivati za naše umbrane duše? Da, ljubljeni Gospodine, da i ja budem dionikom Tvoja poslanička, da ne malaksem na putu u poslost.

3. Svi su jeli i nasištli su se. Nemamo ljudi i u punstini, ovoga života labosti i potreba? O misao ih mnogo, da je zato i nama potreblja hrama za krepu. Hrama na nalazi se u presečnom Oltarskom Sakramantu, u svetuđu biserariji. Taj sveti Krub neizmjerno obnaša onaj u punstini i ima u sebi jedinjena mnoga čudesna i mnoge milosti. Svi se nasištli. I presv. Euharistija zasićuje sve, koji se dovoljno prihvate. Naše sretne ne mari više za radiće semile, kad je kušaju radost neba, irani se, dragi kršćanin, ovom nebeskom hranom. I sve više ćeš za njem zanutri.

4. Svi se nasištli i preostalo je još odam kćerkica komadica. Ovo čudo obnavlja nad bosanskim. Otar sveake godine kad žeteve, u kojoj umazna zrno posnice na stolici i tisuće, a obnavlja u mukom u pojedinim obiteljima, gdje ma blagoslov Božeg. Gdje nema Bog u kući ni mislo hranе ne dostaje, a mačao članovar. Molimo svaki dan Božja za blagoslov. Okom svake se oviši. No nastojimo, da ga budemo dostojni savini kršćaninskom životom. Gospodin traži samo one, koji Ga ustrajno slijede.

U dvorcu je Castiglione, u Lombardiji, bio R. otuđak 1862. veliko slijetje, jer je grofica Maria Eudoxiana posjetila Božje utrku smrtnog opasnosti i povoditi svoje prvo dijete — Alojziju. Velika je bila grofinska zahtijevnost Majci Božjoj, pa je tako malog Alojzija već od malih nogu prihvalio na molitvu. Njegovoj majci je otac Ferdinand Otavio, kraljevski rimokatolički vojskovođa i kastiljski i kastiljski markgrof, imao samo jednu sestru, da mu sia misao iznimnim pojmom. Zato je malog Alojzija, kad je imao tek test godina, posao sa sobom na vojnički vrijeme, izvalog je dječaka ukrso male praha, da postoljno sam opali top. Utrka tog je skoro ujeb dječaka. Od vojnike je naredio izgovarati naše nepristočne riječi. Zato je odgojitelj redio umjer, rečekao, da to vrijeda nebeskoš. Oca dječaka je zamrzi vojnički život. Od sada se svu posvetio molitvi i učenju. S deset godina došao u Firencu na dve nadvojvode Franje, da se tam nauči liječničko i pristojbno vladjanju. Ovdje je zavjetovan Bogu vječnu čestu.

Alojzije se u Firenci prviput ispovjedio, a onda se, abran od bolesti, u 12. godini vratio kući, gdje je do ruk u Karla Boromejškog primio prvu svetu Prijestu. Za Alojzija je tek sada nastala prava pokora. Kas je došao na spanjolski dvor, koji je tada bio najraščasleniji dvor na svijetu. Ovdje su ga sačuvali i nataknili sano motiva, mrtvenje i strah Božjeg.

Prije nego je oputovao u Madrid, rekao je svome ocu, da je odlučio postati Isusovec. Otac ga objes lažred svojih odjeća, a onda ga poslije na putovanje u velike gradove i na Inicjalne dvorce, da vidi Isupotu svjetla po da ga uzbudi. Otac je upozorio svu sredstva, da ga od toga nauma odvrat, ali usud je. Dječak je molio Bogu, da umreka srce njegova oca.

Nakon dvije je godine opet zamolio da ga pusti u rođevalnicu, ali sva bedava. Alojzije je rekao: mi riječi.

Način dvije je godine opet zamolio da ga pusti u rođevalnicu, ali sva bedava. Alojzije je rekao: mi riječi. U MARIA LAACMU, benediktinskom samostanu, odrast će se liturgička konferencija od 12.-15. srpnja. Sastanak preuredje Liturgijski zavod u Trijemi. Na danovom redu bit će pisanje rimskog misala i liturgija Velike svobote.

nego uže tiba u svoja sebe, klesne pred raspelo, da se stane bledovati do krv, moćiči dobroga Božega pomoci. Otar ga je potvalio pratiti, ne kad je vidio Er i suo jesje: „Alojzijo Bože, presvjeti moja oca, da mi dopusti poći za Tobom“, više se nije mogao uzdrmati, nego bane u sebu, pojubi dječaka u telo rečekao: „Moj sin, tvoje mi je bićeve je otvorilo rane, koje će još dugo kruvariti: da je ljubom, ti te zaslužuješ; u tebe sam staviaš svu nadu svoje obitelji, no sad te ipak više ne ču zadravati, iši, kuda te dokri Bog zove.“

Alojzije je svoje pravo kao preveroden predave svome braći Rudolfu, te stepio u konzervu, gdje je obavijao najstine poslove. Pomagao je u kulinari, meo je samostanske hodočišća, brišao prazinu u crkvi i još mnoge druge. Naročito je štovao Isusa u prevestonom Oltarskom Sakramantu i Majku Božiju. Dobri Bog je ukako počeš krasiti svog vjernog slugu. Trpio je velike tjelesne bolje. Umro mu je otac, a brend se Rudolf potukao s vojvodom od Matovice. Alojzije je u nemekon uspije umrlo.

U Italiji je 1591. godine zavladao veliki glad. Da nevolja bude još veća, pojavise se i zarazne bolesti. Malo je Alojzije Mal Rimom i njegovoj bolesničkoj te se pri tome i sam zarazio. Božje je kao svetac u noci od 20. na 21. lipnja 1591. Oko njegova se mrtvog sata sakupio čitav Rim, a dragi je Bog njegov grob proslavlao mnogim čudesima. Papa Pavlo V. proglašao ga 1605. g. blženim, a Benedikt XIII. 1728. Čudesi. Njegovi su ostaci pokopani u Isusovackoj crkvi u Rimu. Slikaju ga u bijeloj košulji, jer je pravimo četiri nizu reda, a križem i lilijsnom u ruci, koji slikovito predstavlja samoordinciranju i dostaću.

Papa Benedikt XIII. je u buli o proglašenju svetim Alojziju Gonzagu postavio uzorom i zaštitnikom mladiči, te podijelio svakome potpuni oprost, tako u seleni svete. Isopvjed i Prijestice dobio neko vrijeme molio na njegova nakazu na Svećevu oltaru.

NOVE TEORIJE o primitivnim narodima

O. Viljem Schmidt, dobro poznati stručnjak na polju etnografije, bila u zadnjem broju časopisa „Criterio“ rezultate vrlo važnih istraživanja, koje je tvršio on sam i neki njegovi suradnici. Podaci, na kojima o. Schmidt zasniva svoju teoriju o mentalitetu, običajima i moralno-religijskom osjećaju primitivnih naroda, sabrani su od strantskih ekspedicija, koje su medju ostalim vodili o. Schebesta, o. Schumacher, dr. Lebzelter, a Obervergh, o. Guzindu i o. Triller. Ove su ekspedicije obvezujujuju vremena medju suvremenim primitivnim narodima, kao što su Pignetti, Bushmani i negroidi na Filipinima. Svi oví su, kada ih je nazvao obec moderne etnologije o. Lafitan, „svjetločet“ i tivi ostaci povijesti „čovječanstva.“

Rezultati ovih istraživanja i zabilježaka o. Schmidta su takvi, da deportaju temeljne preocret u stanovništu prema onima teorijama, koje daju da su primitivni narodi skupovi predučinjani bića. O. Schmidt naprotiv dokazuje, da su najstariji stanovnici zemlje (tivi svjedoci kojih su današnji „čovječet“) bili ljudi u punom posjedu svih božičkih sposobnosti i to ne samo tjelesnih, nego, što mnoge više znači, psihičkih i duhovnih. Nepoznat dokaz dajevena zreloski primitivnih naroda predstavlja stalna ideja o Vrhovnom Biće, Stvaritelju svemira te brižnem i plensomstvenom uzdravljavanju svih stvari. Ovaj dokaz je tako apsolutno ustavljajući, da više o njemu ne može nitište sumnjarati. Ovo Biće se nazadje načinje, Otc, medj Otar, sas Otar. Stvar Biće moždavama, darovima, križama. O. Schmidt u spomenutom članku piše: „Očito je, da postojanje ovakvih religija već od početka čovječanstva predstavlja nove temelje ne samo povijesne religije, nego i povijesti cijelokopnog čovječanstva.“

Subrasti ukratko pojavljajuje, pedate o moralnoj i socijalnoj granici pravijesne civilizacije, o. Schmidt napomenje, da su pojave mariažnih i temeljnih apsolutno strane primitivnog civilizacijama. U tim civilizacijama nema traga rospovida, a individualna sloboda je ograničena samo običajima. Kod pojedinih plemena nema fakl na poglavac. Tamo, gdje ih ima, ovo se dobrostolnije dobiva nasiljedjem. Poglavlje fina dužnost upravljanja i svjetovanja, a ne zapovijedanja. Država postoji u funkcionalnosti obitelji, shvaćene kao skupina po jedinici. Koji potječu od starih roditelja. Za sebe i za svoje glave obitelji raspolaže vlasništvom zemlje, koja je dovoljna, da se obitelj uzdravlja od lava i od žrtve sermoničkih zemaljskih plodova. Obitelji su gospodarski nezavisni i podiznje su sukladite glave obitelji, kojemu ostali članovi duguju ljubez i poštovanje bez kakve vanjske prisile. Najobičniji oblik braka je monogamija (jednočinjenost). Žena uliva ravnopravnost u odnosu s muškaricama, a valica se važnost polaže na nećebranu čistoto. Veliku vrijednost predstavlja činiočaka, da „monogamija nije prekrov civilizacije, već će je to činjenica stvariti od civilizacije“. Običaji se temelje na ljudskim prema djeci, koja, obično monogamija.

Život se shvađa kao svetinja. Rješiti su slučajevi učovječja, koja se kodravaju davanjem načina, a nekada osveta. Osvoju je pojam stvarni primitivni mentalitet. Njeman od ravneda, koji se proučavaju, nije sklon ratu. Rat se kod njih shvađa kao obman od drugih naroda s napsrednjom civilizacijom. Cudorednost ovih naroda je ujedno, povezana s religijom. Otar i dječko ponosno pojavljuju svoju Jezu, govoreći im o svetozaštitniku Svetu, vrhovnom Zakonodavcu, koji je na potestu stvaranju ustapio moralni, obiteljski i društveni red i koji budi nad njegovim izvješnjem.

Ir ouzo, što je ukratko navedeno, neuobičajivo se daje zaključiti, da se kod ovih primitivnih naroda nalazimo pred Iudimama, koji u punih pojestišu. Sudjeluju sposobnosti u najstroševnijim riječima, oni imaju vila, morala, socio-život i religijsku shvaćajuću mnogo naroda kroz kojih civilizacija, „stvaranje“ ponajviše potajljive... Kada ne bi bilo tako, čovječanstvo ne bi bilo moglo sagraditi nikakvu civilizaciju, jer bi počelo, prijesnjem, nesreda i ligpreda.

PAPA PIJO XII. o sedmoj stogodišnjici svetog Škapulara

Najnovije apostolsko pismo glasi:

Svahome je zastava ponudila, kolikoj putar prema Bi. Djevici, Majci Božjoj, vokljene jedući. Katoličke vjere i obveštiočnosti i to ostalo u osim oblicima potbenosti, kojima se — tine se vide nego državice i um rasvjetljenu, koju nekako i duh potkratnim gašenja kršćaninskom životu. K ovinu i u svem redu treba prilagodi potbenosti karmelskog Škapulara, kola je jer po svojoj jedinstavnosti na dohvativanju svilu — medu Kristovim jemeljima vratio mnogo resirena i došao, a smanjio vlastiti spasožitni plesova. Stoga, sve vilo nego grana grči punimi obavešt, da su bratice sv. Karmelitice — i Opatije i Bosnom — na hrmaznu sedmog stoljeća od ustanovljenja Bravac Škapular Bogorodici od Gore Karmela očuđeli da svete svećenosti u svim sestra Bi. Marije Djevice nadreveni proslave. A te pobolje potbitave — Šlog Nade postojane ljubavi prema Majci Božjoj i zboru Našeg još ranjol mlađosti upisa u Bravotinu Škapularu vrio rado preporučujemo da mi Bog želimo odjele dobera. Ko radi se nadime o stvari nestručnosti, nego — kako to predaja književni — o postignuću vještina života na kontumu obetanja preveste Djevice. Radi se da, o najvještini postolu i o vještini, tako ćemo ga sigurno dovršiti. Škapular je, kao Mihajlovički ostvareni — maz i zalog Bogorodicu, aštećeni ali neka ne mazek oni, koji su levcen ovom odjećom, da će vještino

toj odjeći, koju danju i neku nose, gledaju simbol (znak) molitve, kojom preseme posod od Bože. Napokon, neka (u toj odjeći) gledaju posvetu Prevestelom Šre Beogradske Djevice, koju smo neće davno sverodvinsko preporučili. I sigurno će Prevestel Majka udjeleti, da Njena dječko kuge u Castigliju zadovoljavaju za grijehice, čim prije — Njeminim posredovanjem kod Biće, stigne i u svetu doznamenje, prema tako, da Škapularići postaju predmeti, u znaku kraljevske zatidne ponosi, te kao Izjavivo Naš poslove ljudjani, Vame, Ulibjeli Šinovi, i cijelim Karmelitanskim godu najljubimjene i Gospodinu podjelišmo apostolski Blagoslov.

Dano u Rimu po Sv. Petru, 11. veljače, na dan Uzakanja Bl. Marije Bezgrješne Djevice, god. 1951., a jedanaest godine Našeg Papinstva.

LORD MONGEDOMERIE bio je početkom svibnja primljen u sudjelovanju Sv. Ota. Pija XII. Audijencija je trajala pet sati.

DRUŠTVO KATOLIČKIH NOVAKARA je osnovano u Galestu, Engleskoj.

SVEĆANOST FAMISKE GOSPE bila je 13. svibnja, kad je u Famini pidjednjivo više od 9.000 svetih Prijestice. Bilo je hodosanstva iz više zemalja. Iz Holandije je avionom bilo stiglo 12 sanduka bijelih i crvenih glasova.

DOBROGOVLIĆI GRADJE KAPELICU. Sesdeset mlađih katolika iz Pariza priveli su svoje praznинe u fransku Alipama, za to vrijeme sagradili su Ilipu kapelicu, koja služi u prvom redu zaštincima, a i okolnjom narodu, koji do sada nije imao kapelicu.

